РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По$_2$ 06/25
Дана:10.12.2025. године
Б е о г р а д
Устаничка бр. 29

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Београду, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Владимира Дуруза, као председника већа и судија Снежане Николић Гаротић и Зорице Аврамовић, као чланова већа, са записничарем Баџа Слађаном, у кривичном поступку против оптуженог Фехир Крунослава, због кривичног дела организовање групе и подстицање на извршење геноцида и ратних злочина из члана 145 став 2 у вези са ставом 1 КЗ СФРЈ, по оптужници Јавног тужилаштва за ратне злочине КТО бр. 3/25 од 07.08.2025. године, измењеној 14.11.2025. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 02.12.2025. године, једногласно је донео, а у присуству заступника Јавног тужилаштва за ратне злочине, окривљеног Фехир Крунослава и његовог браниоца адв. Бојана Станојловића, дана 10.12.2025. године јавно објавио следећу

ПРЕСУДУ

окривљени Крунослав Фехир, ЈМБГ [redacted], ОИБ [redacted], од оца Јосипа и мајке Анкице, рођен [redacted], са пребивалиштем у [redacted] држављанин Републике Хрватске, писмен, са завршеним Економским факултетом, пензионер, неожењен, без деце, неосуђиван, не води се други кривични поступак

КРИВ ЈЕ

што је:

тешко повређујући правила међународног права из члана 3. став 1. тачка 1., алинеја а) у вези са чланом 147. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године („Службени лист ФНРЈ“ бр.24/50), правила из члана 4. став 2. тачка а) и члана 13 Допунског Протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 12.08.1949. године („Службени лист СФРЈ“ број 16/78 - међународни уговори), сходно којим правилима се у немеђународним оружаним сукобима према цивилним лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, мора поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на етничкој или верској припадности и према

којима су у свако доба и на сваком месту забрањени насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне,

за време немеђународног оружаног сукоба на простору Републике Хрватске, која је била у саставу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, који сукоб се одвијао од 1991. до 1995. године између снага Југословенске народне армије са једне стране и других оружаних формација – организованих оружаних јединица Републике Хрватске са друге стране, заједно са Жувела Ратком, Фехир Јосипом, Закањи Бранком, Шипош Тихомиром, Лончарић Дамиром, Лончарић Зденком, Лончарић Данијелом, Брекало Зораном, Биљуш Звонком и другим НН лицима, 12.06.1991. године, постао припадник групе тзв. „Бранимирова осијечка бојна – БОБ“, чији припадник је био све до 31.07.1992. године, под командом Бранимира Главаша тада секретара Осијечког Секретаријата за народну одбрану, који ју је организовао ради вршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 372 КЗ на подручју Осијека, која група, сачињена од око шездесетак наоружаних припадника, је застрашивала, противправно лишавала слободе, затварала, мучила, злостављала, наносила телесне повреде и лишавала живота цивиле српске националности, међу којима и два српска цивила Чедомира Вучковића и Ђорђа Петковића противправно лишена слободе, при чему је Чедомир Вучковић мучен и до смрти злостављан од стране припадника такозване „БОБ“,

-чиме је извршио кривично дело организовање и подстицање на извршење геноцида и ратних злочина из члана 375 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ

Па га суд на основу напред наведеног законског прописа те одредби члана 4,42,45,54,56, 57 и 63 КЗ

О С У Ђ У Ј Е

на **КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 6 (шест) МЕСЕЦИ** у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 15.06.2025. године, када је лишен слободе, па до 10.12.2025. године, када му је притвор укинут.

На основу члана 258 став 4 ЗКП оштећени Вучковић Богдан и Вучковић Бориславa се ради остварења имовинскоправног захтева упућују на парницу.

На основу члана 261, 262 и 264 став 4 ЗКП окривљени Крунослав Фехир **ослобађа се** дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Јавног тужилаштва за ратне злочине КТО бр.3/25 од 07.08.2025.године, измењеном 14.11.2025. године, окривљеном Крунославу Фехиру стављено је на терет извршење кривичног дела организовање групе и подстицање на извршење геноцида и ратних злочина из члана 145 став 2 у вези са ставом 1 КЗ СФРЈ.

Разматрајући надлежност овога суда, суд је имао у виду да је одредбама члана 2, 3, 9 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано да је Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду надлежно за вођење поступка за кривична дела, која су извршена на територији бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, без обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се између осталог о делима против човечности и других добара заштићеним међународним правом одређена у члановима 370-384 и члана 385 и 386 Кривичног законика (а која су одређена и у глави XVI Кривичног закона Савезне Републике Југославије, а и у глави XVI КЗ СФРЈ) и тешка кршења међународног хуманитарног права извршена на територији бивше Југославије од 01.01.1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију, па налази да је за вођење овог поступка надлежан Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине.

Суд је у доказном поступку саслушао оптуженог Фехир Крунослава, а у својству сведока испитао Богдана Вучковића.

Суд је у доказном поступку на основу члана 406 ЗКП, на сагласан предлог странака извршио увид и прочитао исказе сведока Борисаве Вучковић и Драгутина Хедла.

У доказном поступку извршен је увид и у писане доказе и то: Записник о извршеној идентификавцији посмртних остатака Института за судску медицину бр. 2013194 од 03.11.2013. године; ДНК анализу-налаз и закључак; уверење Општинског суда у Осијеку СУ-УКП 4802/2025 од 07.07.2025. године; повијест болести бр. 2025000311 од 30.04.2025. године; повијест болести бр. 2025004661 од 30.04.2025. године; лијечничку потврду од 16.06.2025. године; мејл ДИЦ „Веритас“ са прилогом дописима ЈТРЗу бр.84/25 од 18.06.2025. и 138/25 од 22.07.2025-решењем Врховног суда РХ бр. I Кж 23/15-29 од 07.06.2016. године, оптужницом Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку, пресудом Жупанијског суда у Загребу Х-К-рз 1/07 пд 07.05.2009. године, пресудом Суда БиХ Су-10-431/10 од 20.09.2010. године којом се преузима извршење казне затвора осуђеног Бранимира Главаша по пресуди Жупанијског суда у Загребу Х Кз 84-К-рз-1/07 од 07.05.2009. године, пресудом Врховног суда Републике Хрватске -2010-8 од 02.06.2010. год ВСХР-И_КЗ 84-2010-8; народне новине-службени лист РХ бр.6 од 19.01.2015. године-пресуда Уставног суда Републике Хрватске од 12.01.2015. године; извештај Министарства одбране, Војнобезбедносне агенције СП бр. I/10504-2 од 12.06.2025. године: одговор Министарства правосуђа, управе и дигиталне трансформације, Управе за еуропске послове, међународну и правосудну сурадњу и спречавање корупције УРБРОЈ 514-06-02/02-25-16 пд 30.09.2025. године са прилозима:решењем Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 21.07.2009. године, обавијест Истражног центра Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 16.05.2011. године и извештајем Жупанијског суда у Загребу Кио РЗ 1/06 од 16.05.2011. године; рјешење Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 17.05.2006. године; поднесак Државног одвјетништва Републике Хрватске упућен Жупаниском суду у Загребу бр. Кр I ДО -445/07 од 30.06.2009. године; рјешење Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 21.07.2009. године, фотокопију дела књиге „Главаш-кроника једне деструкције“ аутора Драга Хедла стране 5-40, записник о секцији бр. 409/91 од 02.09.1991. године, одлуку Сабора Републике Хрватске од 08.10.1991.године.

На изведене доказе није било примедби.
Нових предлога за допуну доказног поступка није било.

Суд је одбио предлоге:

- јавног тужилаштва за ратне злочине да се у доказном поступку као докази изведу: мејл Министарства спољних послова упућен ЈТРЗу са прилогом-Отворен телеграм Генералног конзулата РС у Ријеци- новински чланак „ У Србији ухићен заштићени сведок“; отворени телеграм Генералног конзулата РС у Вуковару бр. 418-1/2025 од 20.06.2025. године и новински чланак „Срби ухитили Крунослава Фехира“; новински чланак „Убијали смо по Главашеву наређењу“; новински чланак „27 неријешених убистава“ од 27.07.2005. године; новински чланак онлајн издања „Национал“ од 25.07.2005. године; 1 ЦД „ку 25679/25 осм. Крунослав Фехир“; новински чланци из разних медија, замолнице и ургенције ЈТРЗ за међународну правну помоћ део књиге Милоша Хрњезе „Распад Југославије пред судом“ правна квалификација оружаних сукоба у Југославији у пракси судова у Србији јер се ради о документима који по својој садржини, по оцени суда, нису доказ у смислу одредби Законика о кривичном поступку. Наиме ради се о емаил коресподенцији, замолницама и ургенцијама јавног тужилаштва за ратне злочине, упућеним различитим државним органима на основу које се не могу утврдити одлучне чињенице у вези кривичног поступка који се пред судом води против окривљеног Крунослава Фехира, новинским чланцима и делу књиге- који су слободна интерпретација аутора новинског чланка, односно књиге, а који суштински представљају сведочења аутора о одређеним догађајима и околностима о којима имају непосредна или посредна сазнања, а на која сазнања би евентуално морали бити испитани на законит начин уз прописна упозорења предвиђена одредбама ЗКП те бити изложени контрадикторном поступку док сами наводи у књигама и чланцима представљају само индицију да аутори имају нека сазнања која би могла бити од значаја за доказивање у предметној кривично правној ствари, као и видео снимку окривљеног Крунослава Фехира, а који видео снимак нити може да се утврди како је настао нити ко га је сачинио при чему је Закон о Кривичном поступку јасан када видео снимак може бити доказ у кривичном поступку;

- јавног тужилаштва за ратне злочине да се у доказном поступку као докази изведу: уговор број 0030009 од 04.09.1991. године; рачун бр. 3855 од 04.09.1991. године; рачун бр. 0300 од 04.09.1991. године; рачун бр.000916 од 04.09.1991. године; спроводница за пренос умрле особе бр. 534-09-2-1-3-1/1-13-02 од 20.09.2013. године; прометна дозвола бр.3867944; признаница Генералног конзулата РС у Вуковару бр. 466/2013 од 24.09.2013. године: потврда о извршеном покопу покојника бр. 2158/01-63-13-13-01 од 24.09.2013. године; потврда ЈКП „Погребне услуге“ бр.6352/1 од 12.09.2013. године; уговор о коришћењу гробнице бр. 6348/1/ТО од 09.05.2013. године; обавештење ЈКП „Погребне услуге“ од 27.09.2013. године; јер се по оцени суда ради о доказима који су усмерени на доказивање чињеница које нису предмет доказивања у овом кривичном поступку;

- јавног тужилаштва за ратне злочине да се у доказном поступку као докази изведе службена белешка МУП СОРЗ 03.2.9 бр. 1308/25; 03.2.9 ИНТ СБ бр.187/25 од 20.06.2025. године јер по оцени суда службена белешка, по својој форми и садржини није доказ у кривичном поступку, у смислу одреби Законика о кривичном поступку;

- јавног тужилаштва за ратне злочине да се у доказном поступку као доказ изведе допис БИА СП бр. 12-68098 од 26.06.2025. године са информацијом од

23.06.2025. године јер се тиче оперативних сазнања полиције те по својој садржини не може бити доказ у кривичном поступку у смислу одреби Законика о кривичном поступку;

- јавног тужилаштва за ратне злочине да се у доказном поступку као докази изведу записник МУП РС, ОРДБ Сомбор о узимању изјаве од грађанина Ратковић Радослава од 24.01.2002.године; потврда о привременом одузимању предмета ПУ Осијек од 01.07.1991. године бр.30065 и 30066; трауматолошки лист Опште болнице Осијек бр.17192/91 од 07.12.1991. године; отпусница Опште болнице Осијек од 11.01.1992. године; отпусно писмо Опште болнице Осијек од 11.01.1992. године, јер се по оцени суда ради о доказима који су усмерени на доказивање чињеница које нису предмет доказивања при чему записник МУП РС, ОРДБ Сомбор о узимању изјаве од грађанина Ратковић Радослава од 24.01.2002.године није ни сачињен у форми у којој може бити доказ у кривичном поступку;

- јавног тужилаштва за ратне злочине да се у доказном поступку као докази изведу копија личне карте и возачке дозволе окривљеног Крунослава Фехира и поднесак ЖДО у Осијеку упућен осм. Крунославу Фехиру бр. ППИ-ДО-7/2019 од 11.12.2019. године јер се по оцени суда из истих не може утврдити које чињенице би се из истих утврдиле, а које би биле од значаја за овај кривични поступак при чему ни тужилаштво није дало разлоге на које околности су исти предложени као доказ;

- јавног тужилаштва за ратне злочине да се у доказном поступку као докази изведу записник о испитивању сведока новинара Бориса Павелића и сведока под псеудонимом „Свједок 1“ јер се по оцени суда не ради о доказима којима би се утврдиле одлучне чињенице у вези овог кривичног поступкаа наведени искази нису ни дати за потребе овог кривичног поступка;

- пуномоћника оштећених Богдана и Браниславе Вучковић да се у доказном поступку као доказ изведе снимак емисије „Недељом у 2“ из 2005. године који је пуномоћник доставио на ЦДу, да се у доказном поступку као сведок испита Александар Станковић аутор емисије „Недељом у 2“ јер по оцени суда снимак емисије која је јавно приказана на телевизији по својој садржини не може бити доказ којим се доказују одлучне чињенице у вези кривичног дела које се окривљеном Крунославу Фехиру ставља на терет у овом кривичном поступку док би испитивање аутора емисије као сведока само довело до непотребног одуговлачења овог кривичног поступка;

- пуномоћника оштећених Богдана и Браниславе Вучковић да суд прибави и у доказном поступку изведе сва вештачења медицинске струке дата у поступку који је у Републици Хрватској вођен против окр. Главаша а која се односе на узрок смрти Чедомира Вучковића, те да се по потреби обави додатно вештачење на те околности и у поступку као вештак испита професор Алемпијевић, а имајући у виду да је Јавно тужилаштво за ратне злочине изменило оптужницу дана 14.11.2025. године те непосредни узрок смрти оштећеног Чедомира Вучковића није од значаја за утврђивање чињеничног стања у односу на окривљеног Крунослава Фехира, а утврђивање ове чињенице би довело до непотребног одуговлачења овог кривичног поступка, имајући у виду да током овог кривичног поступка није ни било спорно да је наведено лице умрло насилном смрћу;

-предлог пуномоћника оштећених Богдана и Браниславе Вучковић да се изврши увид у пет фотографија јер се по оцени суда не може утврдити ко је аутор истих, исте су пронађене на интернету, није утврђена њихова аутентичност и као такве не могу бити доказ у кривичном поступку.

Приликом доношења одлуке о предлозима суд је нарочито имао у виду да окривљени суштински није спорио чињенично стање наведено у измењеној оптужници (осим у делу који се односи на Ђорђа Петковића, а на кога се и не односе предложени докази), о чему ће бити речи у даљем образложењу пресуде

Окривљени Крунослав Фехир износећи своју одбрану пред јавним тужилаштвом за ратне злочине дана 16.06.2025. године навео је да га је дана 12.06.1991. године са адресе на којој је живео отац одвео у зграду СНО, односно зграду Секретаријата народне одбране где се прикључио постројби-јединици која се звала „Бранимирова осијечка бојна“ (скраћеница БОБ) која је касније променила назив у Приштабска сатнија чета и на крају 160. бригада. У тој постројби био је од 12.06.1991. године до 31.07.1992. године. Како је у то време имао само 16 година и 3 месеца његов основни и главни задатак био је чување објеката, а штићени објекти су осим зграде СНО били и економска школа и Основна школа „Иван Горан Ковачић“. У тим објектима су имали трговину и кафић у којима је он искључиво радио као малолетник са још две особе са Бријеста. Радио је на пословима комплетне доставе хране, доставе пића из Осијечке пиваре где му је мајка радила. Нагласио је да се искључиво бавио логистичким стварима по питању постројбе и то како у постројби тако и на терену. Дамир Лончарић је био исто са њим у логистици тако да су њих двојица бринули о платама, достави хране, довожењу и одношењу евентуално на прву линију ако је требало али се обично све припремало пре него што је постројба одлазила на прву линију.

Постројба је основана на иницијативу Бранимира Главаша, који је у то време био секретар Секретаријата народне одбране, са идејом да се што пре елиминише начелник Полицијске управе што се на крају и догодило. Бранимир Главаш је завладао градом и „сврха је била у коначници ружна истина, град се чистио од српског становништва, претежно српског становништва“ (страна 5 транскрипта записника о саслушању осумњиченог Крунослава Фехира дана 16.06.2025. године)

Појаснио је да док је био припадник постројбе имао је пиштољ и малокалибарску пушку „винчестер“, а постројбу је чинило тридесетак људи стим што је проточност људи била свакодневна-двоје троје би отишло у другу постројбу али би код њих дошло двоје троје тако да је укупно било 30-60 људи. Међу члановима постројбе су били Звонко Биљуш, Зоран Брекало, Ратко Жвојала, Бранимир Главаш, Јосип Фехир, Бранко Закањи, Шипош Тихомир, Дамир Лончарић, Зденко Лончарић, Данијел Лончарић.

Навео је да их је 31.08.1991. године било јако мало и да је тог дана Звонко Биљуш био на straжи, да су се он и Биљуш неколико пута заменили на straжи али да се он кратко задржавао. Тог дана негде око 11:00 сати са Биљушем био на западном улазу и видели неки „Југо“ власништво члана постројбе Зорана Брекала, који је у возилу мобилизованом за потребе постројбе довезао једног цивила и сместио га у гаражу. Касније је сазнао да је тај цивил био Чедомир Вучковић. Тога дана када је мењао Биљуша на straжи, Брекало је ушао у гаражу и одатле је чуо тупе ударце и јауке. Брекало је затим излазио из гараже, закључавао је и одлазио у зграду СНО и са места где је стајао могао је да чује разговор између Главаша и Брекала. Нешто након 20 часова Брекало је опет био у гаражи, чуло се како виче, чули су се опет тупи ударци, а онда је Брекало изашао ван и рекао окривљеном да се удаљи из ког разлога се

окривљени удаљио неких 10-15 метара од тих гаража, а Брекало је поново закључао врата гараже и отишао у зграду СНО. Након отприлике минут Чедомир Вучковић је провалио врата гараже и изашао напоље. У том тренутку окривљени је три пута викао „стој", али се Вучковић окренуо од њега и кренуо брзим корацима према Шипошу на источни излаз. Окривљени је тада два пута пуцао у ваздух, међутим Вучковић се није зауставио већ је корачао брзим корацима, и у тренутку када окривљени више није могао да га види због зграде Прекршајног суда (коју су припадници постројбе такође користили за своје потребе) чуо је неколико хитаца у његовом смеру; он је био кренуо за Вучковићем и зачуо како неколико хитаца фијуче у његовом правцу из смера истока у правцу запада. Видео је да је Шипош пуцао у Чедомира Вучковића и он (окривљени) је дотрчао до њих; Вучковић је и даље био жив због чега је окривљени рекао да би требало да позову хитну али се убрзо Брекало ту појавио и рекао „Каква Хитна, нека крепа", а када се окривљени побунио Брекало је рекао „То су терористи, иди код оца тамо". врло брзо након пуцњаве се ту појавио и његов отац и одвео окривљеног са места догађаја.

Објаснио је да је Брекало након што је довезао Чедомира Вучковића касније довезао још једног цивила-Ђорђа Петковића. Такође је објаснио да је на самом крају видео да је Брекало терао Вучковића да пије киселину из акумулатора и то када га је позвао да закључа гаражу. Појаснио је да је био неки акумулатор са стране и да је Брекало исипао киселину у неку посуду и натерао Вучковића да пије и након тога окривљеног отерао одатле, а у даљем излагању наводи да није знао шта се дешава, да је акумулатор стајао у полумраку, да је само видео неку посуду и да је видео Вучковића како се нагиње над посудом и да пије из ње, да га је Брекало на то терао, при чему он није уопште знао о чему се ради јер акумулатор у том тренутку физички није могао да види од врата која су била затворена. Објашњава да је да се радило о акумулатору видео касније, када су врата од гараже остала отворена, он је ушао унутра и видео акумулатор на ком су чепови били отворени. Видео је посуду која је била проливена и Ђорђа Петковића који је био унутра и ком је рекао „Само буди ту и све ће бит у реду, немој да некуд бежиш" на шта је Петковић одговорио „У реду" и тада је Петковића последњи пут видео, односно видео га је последњи пут када је Петковића Бранко Закањи позвао да уђе у хладњачу. Он није видео да ли је Петковић то и урадио, два дана му је било забрањено да се креће-отац му је забранио. Били су му одузели и пушку и пиштољ.

Такође је навео, да му је познато да су припадници постројбе чистили град од српског становништва, да су се отимала возила и издавале потврде о привремено одузетим предметима, односно град се искључиво етнички чистио и то због некретнина; људи су били присиљени да продају и оду односно били су довођени да добровољно продају некретнину за „буд ништа" и тако су се радили уговори.

Он се противио исељавању српског становништва, над тиме се згражавао и улазио у сукобе са старешинама, односно вишерангираним заповедницима и рекао да у таквим неделима не жели да учествује. Јединици се прикључио јер је присилно тамо одведен и онда је остао, није му било дозвољено да настави школовање; остао је као што је остала већина грађана у граду и дала неки свој допринос у том домовинском рату па је тако и он дао свој допринос пружајући логистичку подршку одређеној постројби.

Навео је и да је у Хрватској вођен поступак против њега, да је он био другокривљени али да када се расветлила ситуација око Чедомира Вучковића да је он тада добио статус сведока-у једном периоду је био крунски сведок а накнадно му је додељен статус обичног сведока.

Износећи своју одбрану на главном претресу дана 19.11.2025. године окривљени је навео да остаје при својој одбрани датој пред јавним тужилаштвом за ратне злочине дана 16.06.2025. године. Како је у међувремену дошло до измене оптужнице окривљени је навео да се Ђорђе Петковић води као нестала особа и да он нема никаква сазнања где се Ђорђе Петковић налази; видео га је последњи пут 31.08.2025. године, када му је, а како је то и у току претходног поступка навео, рекао да остане где је и да ће све бити у реду а након тога се Петковићу губи сваки траг.

Поновио је да га је отац који је био врло присан са Бранимиром Главашом-тада секретаром Секретаријата народне одбране града Осијека, дана 12.06.1991. године присилно одвео у основну школу „Иван Горан Ковачић". Није имао никакакву исказницу о припадништву постројби до неког 30.09.1991. године када је добио исказницу Збора народне гарде Републике Хрватске са потписом Бранимира Главаша. Накнадно је сазнао да су они припадали резервном саставу Министарства унутрашњих послова Републике Хрватске, а који је био додељен Секретаријату народне одбране. Структура постројбе је била формирана пре него што је њега отац ту довео, он је био обичан војник, био је дислоциран од зграде Секретаријата и пружао је искључиво логистичку подршку и повремено штићење штићених објеката.

Навео је да све што му се ставља на терет су грубе неистине; да никога није привео, никога није застрашивао и да је у стварности било потпуно супротно- да је присилно доведен, да се противио и више пута хтео да оде из постројбе јер је имао непосредна сазнања да се врше незаконите радње, недела по граду Осијеку од стране одметнутог дела који је припадао њиховој постројби. Постројба као таква је била смештена на више локација, а њему као шеснаестогодишњаку није било ни познато ко је све припадао постројби. Нагласио је да је хаотично стање у Осијеку владало управо због Бранимира Главаша. Потпуни хаос у Осијеку је настао након 01.07.1991. године када је убијен начелник Полицијске управе и тада су најтежи затвореници-осуђеници за најтежа кривична дела по налогу Бранимира Главаша пуштени из Осијечког Окружног затвора и стављени под заповедништво Бранимира Главаша.

Навео је да код њега није било ни свести ни воље да постане припадник постројбе, да је део постројбе где је био смештен у основној школи „Иван Горан Ковачић" која је била дислоцирана од зграде Секретаријата народне одбране, где је било заповедништво, и ту се углавном налазила Студентска бојна која по његовим сазнањима, није учествовала у нечасним радњама. Њима је примарни и искључиви задатак био чување штићених објеката. Такође наводи да је пред тужилаштвом за ратне злочине навео да је био логистички ангажован да је то значило да је био ангажован на логистици која се тицала набавке и одржавања постројбе.

Појаснио је да је он са мајком провео неко време у Вараждину али да га је отац вратио назад у Осијек и да је касније сазнао да је отац на тај начин-задржавајући њега у Осијеку градио своју каријеру, али да је његов циљ био да са остатком свог разреда настави школовање у Мађарској.

Окривљени је у својој одбрани истакао да се противио прогону српског становништва, и то не само српског већ било ког становништва. За незаконите радње сазнао је убрзо након свог доласка у постројбу, након 10-15 дана, издавале су се неке потврде о привременом одузимању предмета, људима искључиво српске националности одузимана је покретна и непокретна имовина за коришћење од стране постројбе. Видео је цивилна возила како су на њих стављане ознаке „БОБа" а све се то дешавало на паркинг простору који се налазио у непосредној близини штићених објеката између основне школе „Иван Горан Ковачић", где је био смештен, и Секретаријата за народну одбрану, односно уз зграду Прекршајног суда. Он је видео „прометне" дозволе за те аутомобиле, оне су гласиле на друга лица, не на имена чланова постројбе. Његов отац је одузео шестособни стан, наводно „откупио по изузетно повољним условима" од једне особе која је била српске националности и то је била прва некретнина за коју је окривљени чуо да је дословно отета.

Посебно је нагласио да нико из Осијека није могао да напусти Осијек, а то се односило на пунолетне особе, без писмене потврде Бранимира Главаша која је издавана у Секретаријату народне одбране, становништво је присилно задржавано, а на излазима из града су били постављени блокадни пунктови.

Објаснио је да се насеље Бријест, где је у то време живео, а и где и данас живи, налазило на првој линији одбране града Осијека, да је дошла наредба да се становништво из насеља мора иселити и тада је он изразио жељу и вољу да настави школовање, али је отац одлучио о томе и напрасно га одвео без његове „свјести и воље" са њим у основну школу „Иван Горан Ковачић", да је он хтео да напусти Републику Хрватску и са својим разредом оде у Републику Мађарску како би наставио школовање али му отац то није дозволио већ га је присилно одвео и прикључио постројби.

У постројби је био од 12.06.1991. године до 31.07.1992. године, али је током августа или септембра 1991. године премештен у Студентски центар који је био километрима удаљен од заповедништва. У Студентском центру је био присутан буквално 24 сата, тамо су живели и спавали и пружали су тамо пасивно дежурство.

Навео је да је Ратко Жувела био заповедник црвене војарне, да су припадници постројбе осим Жувеле били Бранимир Главаш, Јосип Фехир, Бранко Закањи, Тихомир Шипош, Дамир Лончарић, Зденко Лончарић, Данијел Лончарић. Поновио је да је имао дуго и кратко оружје, пушку „винчестерку" коју му је отац дао као и пиштољ, мисли да је била „црвена застава" 9мм, а касније га је заменио за „ФМ", а и то оружје му је отац дао.

Његово кретање у оквиру Осијека је било ограничено, искључиво унутар постројбе, као припадник постројбе није могао да иде где хоће чак ни у други део града јер је постојало дежурство, хијерархија, заповедни ланац и ван постројбе није могло да се одлази где ко је хтео.

Појаснио је да је 31.08.1991. године случајно пролазио од основне школе „ Иван Горан Ковачић" према средњој школи где је био ресторан и видео у преподневним сатима око 11 да су довежени Чедомир Вучковић и Ђорђе Петковић, у краћем временском размаку, а он нема никакве везе са њиховим довођењем. Није знао о чему

се ради осим што је Зоран рекао да се ради о људима који се противе Републици Хрватској, стварању државе и они су задржани. Увече је био на стражи јер је Звонку Биљушу позлило, па је чекао да неко други дође уместо Биљуша и да га замени јер то није било његово радно место. Тада је видео да је Зоран Брекало изашао из гараже, закључао исту и отишао према згради Секретаријата народне одбране; а након тога у једном тренутку-можда неких 5 минута након што је Зоран Брекало отишао, Чедомир Вучковић је провалио врата и кренуо да бежи у смеру североистока. Он је тада испалио неколико хитаца у знак упозорења међутим Вучковић је побегао и он више није могао да га види. Накнадно је чуо пуцњеве који су долазили у његовом правцу па се склонио и касније је дошао до тела Чедомира Вучковића.

Сведок Драгутин Хедл испитан пред Јавним тужилаштвом за ратне злочине дана 06.08.2025. године навео је да је почетком деведесетих година у Осијеку по неким проценама било између 15 и 20% српског становништва и да је један део становништва, међу којима су били и неки његови познаници напустио Хрватску и отишао код своје родбине у Београд и БиХ. У јесен 1991. године, када су почеле ратне операције за Србе је било прилично тешко и по живот опасно да остану у Осијеку.

Бранимир Главаш је био један од оснивача Хрватске демократске заједнице и та странка је победила не првим вишестраначким изборима 1990. године; за време рата Главаш је био секретар Секретаријата за народну одбрану и био је главна политичка фигура у то време у Осијеку без обзира што је постојала цивилна власт. Пре настанка Хрватске војске постојао је Збор народне гарде који је био продужена рука полиције, а у оквиру њега постојала је јединица коју су колоквијално звали „Бранимирова осијечка бојна" односно БОБ. Постојала је једна посебна јединица при штабу Секретаријата-Приштабска бојна а која је штитила просторије зграде Секретаријата за народну одбрану у којој је био Главаш. Причало се да они штите зграду од могућих терористичких напада. У то време причало се да постоје снајперисти по Осијеку који су са високих зграда гађали пролазнике, иако он не зна да се то икада догодило. Чак је у „Слободном тједнику" у неком тренутку 1991. године објављен текст да је српски терорист-Ђорђе Петковић покушао да убије Бранимира Главаша, да је прескочио ограду улаза у тај простор, да се дошуњао до улаза у зграду секретаријата, да је био наоружан пушком „томпсон" и да је тако покушао да убије Главаша. Мисли да је текст изашао 05.09.1991. године и на насловној страни је био објављен велики наслов „Спречен атентат на Главаша", а поред наслова је стајала фотографија Ђорђа Петковића, али касније се открило да је новинар помешао имена и да се у ствари радило о Чедомиру Вучковићу, а не Ђорђу Петковићу који је истовремено био затворен у гаражи.

Такође је навео да је у то време владала атмосфера страха међу грађанима, међу људима јер су припадници, није сигуран чији, да ли Бранимирове осијечке бојне или Збора народне гарде у црним униформама знали да марширају кроз град како би показали да су ту спремни за одбрану Осијека.

Објаснио је да га је једног дана позвао Крунослав Фехир, ког до тада никада није видео, и који му је рекао да је видео да је он истраживао смрт Чедомира Вучковића па да има неке интересантне информације за њега јер је био на лицу места када се убиство десило. Тог дана видели су се на кратко јер је сведок журио да иде на путовање, али том приликом Фехир му је испричао како је био присутан на лицу места

где је Вучковић убијен и показао сведоку фотографије на којима је он (Фехир) био обучен у војну униформу, и то за то време елитну униформу. Мисли да је на фотографијама Фехир имао тамно плаву или црну униформу, панцирну кошуљу, шлем а носио је и пушку-можда се чак радило о снајперу. Фехир му је том приликом показао и фотографију на којој је био његов отац Јосип ког су звали Шипац. На тим фотографијама могло је да се примети да је Фехир у војном смислу био опремљен боље од осталих припадника Збора народне гарде (који су само носили маскирну униформу горњи или доњи део, или доњи део тренерке) те је остављао утисак да је припадао ужем кругу људи који су бранили, штитили или били припадници Бранимирове осијечке бојне. Том приликом Фехир му је испричао да је у то време имао 16 ипо година, да га је отац одвео у Бранимирову осјечку бојну, да је његов задатак био да чува просторије Секретаријата за народну одбрану, да је чувао стражу тог дана када је Вучковић доведен. Фехир му је такође испричао да је Чедомир био затворен у гаражи која је била непосредно уз зграду Главашевог Секретаријата за народну одбрану, можда удаљена десетак, 15 метара, да је са Вучковићем тог поподнева доведена још једна особа-Ђорђе Петковић, да је кроз дрвена врата те гараже чуо крике тих људи које су испитивала двојица војника-припадника Збора народне гарде или Бранимирове осјечке бојне, да је чуо да су их тамо тукли и да је на крају видео да је Чедомир Вучковић приморан да пије сумпорну киселину из акумулатора који се налазио у гаражи, да је након тога Вучковић вероватно од болова које је трпео од испијања киселине успео некако да провали та дрвена врата и изађе из гараже и направио неколико корака, да је Фехир у том тренутку, а како је имао наредбу да пуца ако се нешто тако догоди, испалио неколико хитаца у правцу Вучковића који је након тога пао; да како је чуо пуцњаву да је Главаш истрчао из своје канцеларије са још неколико људи и питао где је „други“ мислећи на другу особу коју су држали затворену у гаражама, да је Фехир или неко други одговорио да је тај још у гаражи и да су Главашеве речи биле „Одмах га макнути“ након чега се Ђорђу Петковићу губи сваки траг.

Сведок је такође навео да за Чедомира Вучковића постоји налаз патолога у коме пише да је узрок његове смрти тровање сумпорном киселином, а да ране које је задобио од пуцања нису биле смртоносне.

Даље је објаснио да када се вратио са путовања да је контактирао Фехира који му је том приликом рекао да је у међувремену контактирао Младена Бајића који је тада био главни државни одвјетник или тужилац за ратне злочине и код кога је отишао и дао свој исказ. Тог истог дана се поново нашао са Фехиром и тада је цео разговор снимио; договор између њих је био да када објави текст у „Фералу“ да заштите Фехирово име и презиме, те је он-сведок тај договор и испоштовао. Мисли да је први текст објавио 15.07.2005. године и након објаве текста појавило се велико интересовање јавности за случај, чак су се и други медији укључили у целу причу. Када је објавио текст Крунослав Фехир је већ био под заштитом полиције, а негде истовремено са објавом тектса Крунославов отац је сазвао конференцију за новинаре у ком је испричао да је његов син нестао, а око Главаша је настала паника јер нису знали ко је његов извор информација. Након пар дана Крунославов отац је поново држао конференцију за новинаре у којој је навео да је Крунослав проблематична особа, да је лажљив и да је подметнуо екплозив у дворишту полиције.

Сведок Богдан Вучковић испитан пред Јавним тужилаштвом за ратне злочине дана 15.07.2025. године навео је да су се након избора у Хрватској 1990. године постепено почеле да се дешавају промене које су ишле у правцу ограничавања права и положаја Срба, неки људи су одлазили неки су остајали без посла. Почетком августа 1991. године он и његови родитељи су одлучили да оду из Осијека у село у западној Славонији на неколико дана, одакле су се мајка и отац након неколико дана вратили у Осијек а он и сестра су отишли најпре у Мађарску, а затим у Београд. Он и сестра су били у свакодневном контакту са родитељима, а 31.08.1991.године у телефонском разговору мајка им је рекла да је претходног дана 30.08.1991. године њихов отац-Чедомир Вучковић отишао од куће и да се није вратио што је било нетипично за њега. Мајка је и самоиницијативно и по њиховој сугестији ишла да пријави очев нестанак у МУПу, одакле су је послали у Секретаријат за општенародну одбрану а одатле је послали у Црвени крст. Он је контактирао неке своје пријатеље који су били лекари у осијечкој болници и након пар дана један од њих му је јавио да је био на патологији у болници и да је тамо препознао његовог оца. Уз много проблема мајка је успела да добије очево тело и да га сахрани. Убрзо неколико дана након тих догађаја чуо је да је у таблоиду „Слободни тједник“ објављен чланак у ком је било написано да је његов отац наоружан аутоматском пушком „томпсон“ прескочио зидану ограду и покушао да убије Бранимира Главаша који је у то време био господар живота и смрти у Осијеку. Неспорно је да је то било тело његовог оца иако је у чланку као име писало Ђорђе Петровић. После неког времена чуо је да је са његовим оцем у гаражи био затворен Ђорђе Петковић.

Касније је Хедл почео да пише о његовом оцу, а он лично никаква непосредна опажања шта се десило са његовим оцем нема. Испоставило се да је његов отац био затворен у једној од гаража заједно са Ђорђем Петковићем, да су их ту цели дан мучили, тукли, присиљавали да пију сону киселину из акумулатора, да је његов отац провалио врата од гараже, истрчао напоље и да је тада на њега пуцао Фехир више пута из снајперске пушке али је он то све сазнао из медија.

Сведок је такође навео да од одређеног тренутка није било могуће да се изађе из Осијека без дозволе коју је издавао искључиво Главаш, а Главаш је у то време био формално секретар Секретаријата за народну одбрану при чему је сведок навео да је у новинама прочитао да је Главаш основао „Бранимирову осијечку бојну“

Испитан на главном претресу дана 19.11.2025. године сведок је навео да остаје при свом исказу датом 15.07.2025. године, да су током 1991. године он и сестра били у свакодневном телефонском контакту са својим родитељима Чедомиром и Дреном Вучковић те да им је мајка 31.08. 1992. године телефоном рекла како је отац ујутру отишао од куће и да се није вратио што је било нетипично за њега. Након неколико дана он је посредством својих пријатеља сазнао да тело његовог оца се налази на патологији у осијечкој болници. Нису знали под којим околностима је дошло до смрти његовог оца, а мајка је након неколико дана успела да преузме тело тако да је отац сахрањен у Осијеку.

Неколико дана након смрти је изашао чланак у недељнику „Слободни тједник“, на насловној страни је било тело његовог оца, а даље у тексту написано да је његов отац прескочио зид и покушао атентат на Главаша, да је био наоружан аутоматом „Томпсон“ и да је убијен приликом тог покушаја.

Навео је да је почетком августа 1991. године могло да се изађе из Осијека, да је он лично био изашао на неколико дана и вратио се назад и да се чуло како се оснива Збор народне гарде, а касније је чуо и за оснивање Бранимирове осијечке бојне.

Придружио се кривичном гоњењу и истакао имовинско правни захтев у износу од 1.000.000,00 динара.

Сведок Борислава Вучковић испитана пред Јавним тужилаштвом за ратне злочине дана 15.07.2025. године навела је даје са родитељима и братом живела у Осијеку, да је било повремених пуцања по граду, минирања аутомобила. Познато јој је да је српско становништво напуштало своје куће из разлога безбедности. Сведок је навела да је њен отац Чедомир Вучковић убијен и да га је мајка сахранила, а у време када је њен отац убијен она је била у Београду те јој је мајка у телефонском разговору једног дана рекла како је њен отац отишао на пијац и више се никад није вратио кући. Објаснила је да очев нестанак нико није хтео да региструје и да су након неколико дана преко породичног пријатеља сазнали да је тело њеног оца на патологији у осијечкој болници. Такође је навела да су се у локалном таблоиду појавиле фотографије њеног убијеног оца са оптужбом да је покушао да убије Главаша али је било наведено друго име.

Сведок се придружила кривичном гоњењу и истакла имовинско правни захтев у износу од 1.000.000,00 динара.

На основу **записника о извршеној идентификацији посмртних остатака Института за судску медицину бр. 2013194 од 03.11.2013. године са ДНК анализом-налаз и закључак** утврђено је вршена ДНК анализа на основу узорка узетог дана 26.09.2013. године у капели ЈКП, Делиградска улица, у Београду, са леша за који се претпоставља да је леш пок. Чедомира Вучковића и да је извршено упоређивање са узорцима узетим од Богдана Вучковића те да је утврђено да добијени резултати потврђују сродство по мушкој линији између тестираних особа.

На основу **уверења Општинског суда у Осијеку Су-УКП-4802/2025 од 07.07.2025. године** утврђено је да се против окривљеног Крунослава Фехира у Републици Хрватској не води казнени поступак за кривична дела за која се гони по службеној дужности.

На основу **повијести болести бр. 2025000311 од 30.04.2025. године; повијести болести бр. 2025004661 од 30.04.2025. године и лијечничке потврде од 16.06.2025. године** утврђено је да окривљени Крунослав Фехир на мозгу има арахноидалну цисту која потискује леву церебралну хемисферу према вентрално.

На основу **извештаја Министарства одбране Војнобезбедносне агенције СП бр. I/10504-2 од 12.06.2025. године** утврђено је да је према расположивим сазнањима Војнобезбедносне агенције Крунослав Фехир био припадник 160. Осјечке бригаде Хрватске војске.

На основу **записника о секцији број 409/91** утврђено је да исти сачињен од стране специјалисте судске медицине, да се исти односи на Чедомира Вучковића, да је као датум смрти означен 01.09.1991. године, а да је секција одрађена 02.09.1991. године, и да је закључак да је Вучковић Чедомир умро услед тровања сумпорном

киселином, а да је за живота задобио и прострелне ране трбушне стијенке и десне надлактице.

На основу **одговора Министарства правосуђа, управе и дигиталне трансформације, Управе за еуропске послове, међународну и правосудну сурадњу и спречавање корупције Републике Хрватске УРБРОЈ 514-06-02/02-25-16 од 30.09.2025. године са прилозима решењем Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 21.07.2009. године, обавијести Истражног центра Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 16.05.2011. године и извештајем Жупанијског суда у Загребу Кио РЗ 1/06 од 16.05.2011. године** утврђено је да је Министарство правосуђа, управе и дигиталне трансформације, Управе за еуропске послове, међународну и правосудну сурадњу и спречавање корупције обавестило Министарство правде Републике Србије, Сектор за међународну сарадњу и стратешко управљање да је у односу на чињенични опис кривичног дела који се окривљеном Крунославу Фехиру ставља на терет у поступку у Републици Србији, у Републици Хрватској правноснажно обустављен поступак против Крунослава Фехира, те да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари, као и да у складу са одребама Закона о међународној правној сурадњи у казненим стварима правосудно тело Републике Хрватске не пружа међународну правну помоћ када је за исто казнено дело окривљени у Републици Хрватској из материјалноправних разлога ослобођен кривице, или је против њега обустављен поступак, или ако је ослобођен од казне, или ако је санкција извршена, или се не може извршити према праву државе у којој је донесена пресуда као и да је акт је Министарства правосуђа, управе и дигиталне трансформације, Управе за еуропске послове, међународну и правосудну сурадњу и спречавање корупције Републике Хрватске потписала начелница Сектора за међународну правну помоћ и правосудну сурадњу са државама чланицама Европске уније, те да је у прилогу достављено решење Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 21.07.2009. године, обавијест Истражног центра Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 16.05.2011. године и извештај Жупанијског суда у Загребу Кио РЗ 1/06 од 16.05.2011. године из којих се утврђује да је 21.07.2009. године обустављена истрга против другоокривљеног Крунослава Фехира због кривичног дела из члана 120 став 1 ОКЗ РХ, која је покренута решењем истражног судије број КИО РЗ 1/06 од 13.06.2006. године, да је Жупанијски суд у Загребу, Истражни центар о томе обавестио Општински суд у Осијеку као и да је наведено решење о обустави истраге постало правноснажно 13.05.2011. године.

На основу **решења Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 17.05.2006. године** утврђено је да је овим решењем одлучено да се спроведе истрага против окривљених Главаш Бранимира и Крунослава Фехира због кривичног дела против човечности и међунорадног права и то против окривљеног Бранимира Главаша ратни злочин против цивилног становништва из члана 120 став 1 ОКЗХР у вези са чланом 28 ОКЗХР, а окривљеног Крунослава Фехира због кривичног дела ратни злочин против против цивилног становништва из члана 120 став 1 ОКЗХР при чему је чињенични опис кривичног дела за Крунослава Фехира дат окривљеног под тачком 2 наведеног решења; односно одлучено да се спроведе истрага јер је постојала основана сумња да је 31.08.1991. године током одбране ширег подручја Осијека од оружаних напада паравојних формација побуњеног дела локалног српског становништва и њему придружене тзв. Југословенске народне армије, као припадник 1. бојне осјечких бранитеља, држао стражу у дворишту Секретаријата за народну одбрану, да су у једну од гаража Секретаријата припадници 1. бојне осијечких бранитеља привели Чедомира

Вучковића и Ђорђа Петковића где их је окривљени Крунослав Фехир заједно са Зораном Брекалом и непознатим припадницима јединице цели дан ударао рукама и ногама као и деловима оружја, а у вечерњим сатима заједно са Зораном Брекалом источио киселину из акумулатора и натерао Чедомира Вучковића да то попије, те да је након што је Вучковић због јаких болова узрокованих киселином провалио врата на гаражи и изашао у двориште окривљени Крунослав Фехир према њему испалио неколико хитаца из пушке „Винчестер", од којих су Вучковића два погодила у трбух и руку и задала му прострелну рану трбуха и прострелну рану десне подлактице али је смрт Вучковића наступила од тровања сумпорном киселином.

На основу **поднеска Државног одвјетништва Републике Хрватске упућеног Жупанијском суду у Загребу бр. Кр I ДО -445/07 од 30.06.2009. године** утврђено је да је овим поднеском државно одвјетништво Републике Хрватске у предмету Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 одустало од прогона (гоњења) Крунослава Фехира због кривичног дела из члана 120 став 1 ОКЗРХ чињенично и правно описаног под тачком 2 решења Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 17.05.2006. године.

На основу **рјешења Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 21.07.2009. године** утврђено је да је обустављена истрага против другоокривљеног Крунослава Фехира због казненог (кривичног) дела из члана 120 ства 1 ОКЗРХ (тачка 2 решења о спровођењу истраге) која је покренута решењем Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 17.05.2006. године, а наведено решење постало је правноснажно 13.05.2011. године.

На основу **решења Врховног суда РХ бр. I Кж 23/15-29 од 07.06.2016. године, оптужнице Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку, пресуде Жупанијског суда у Загребу Х-К-рз 1/07 од 07.05.2009. године, пресуде Суда БиХ Су-10-431/10 од 20.09.2010. године, пресуде Врховног суда Републике Хрватске -2010-8 од 02.06.2010. год ВСХР-И_КЗ 84-2010-8 као и одлуке Уставног суда Републике Хрватске од 12.01.2015. године** утврђено је да је пред Жупанијским судом у Загребу у предмету број Х К.рз. 1/07 вођен поступак против окр. Бранимира Главаша и још 5 окривљених, да је окривљени Бранимир Главаш пресудом донетом у наведеном предмету 07.05.2009. године оглашен кривим због два кривична дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 120 став 1 ОКЗ ХР у вези члана 43 став 1 ОКЗ ХР и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 година док су остали окривљени оглашени кривим због по једног кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 120 став 1 ОКЗ ХР, да је пресудом Врховног суда Републике Хрватске Кж 84/10-8 од 02.06. 2010. године између осталог преиначена пресуда Жупанијског суда у Загребу Х-К-рз 1/07 од 07.05.2009. године тако што је окр. Бранимир Главаш оглашен кривим због једног кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 120 став 1 ОКЗ ХР и осуђен на казну затвора у трајању од 8 година, да је Суд Босне и Херцеговине пресудом СУ 10-431/10 од 20.09.2010. године преузео извршење казне затвора против окр. Бранимира Главаша на коју је осуђен пресудом Жупанијског суда у Загребу Х-К-рз 1/07 од 07.05.2009. године као и да је одлуком Уставног суда Републике Хрватске од 12.01.2015. године укинута пресуда Врховног суда Републике Хрватске Кж 84/10-8 од 02.06.2010. године и предмет враћен том суду на поновни поступак, а да је решењем Врховног суда РХ бр. I Кж 23/15-29 од 07.06.2016. године укинута пресуда Жупанијског суда у Загребу Х-К-рз 1/07 од 07.05.2009. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Анализом свих изведених доказа, које доказе је суд ценио свестрано и савесно, сваки за себе и у међусобној вези у склопу навода оптужбе и одбране оптуженог суд је несумњиво утврдио:

Опште је позната чињеница да се на простору садашње Републике Хрватске, која је била у саставу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, од 1991. године одвијао сукоб између снага Југословенске народне Армије, са једне стране, и других оружаних формација-организованих оружаних јединица Републике Хрватске са друге стране, те да се радило о немеђународном оружаном сукобу, а постојање ратног стања у Републици Хрватској нико није ни оспорио. Да је постојао оружани сукоб потврђује и окривљени Крунослав Фехир у својој одбрани, а наведене чињенице се утврђују и на основу исказа сведока Драгутина Хедла који наводи да су ратне операције на простору Републике Хрватске почеле у јесен 1991. године, да су Срби пре тога кренули да напуштају Републику Хрватску, исказа сведока Богдана Вучковића који наводи да су након избора 1990. године у Хрватској постепено почеле да се дешавају промене које су ишле у правцу ограничавања права и положаја Срба, да су људи напуштали Хрватску као и да је због свеукупне ситуације он са својим родитељима и сестром почетком августа 1991. године напустио Осијек и отишао у Западну Славонију, при чему су се родитељи након неколико дана вратили у Осијек а он и сестра су најпре отишли у Мађарску одакле су отишли за Београд, као и сведока Борисаве Вучковић која је навела да је са родитељима и братом живела у Осијеку, да је било повремених пуцања по граду, минирања аутомобила и да јој је познато да је српско становништво напуштало своје куће из разлога безбедности. Одбрану окривљеног и исказе сведока Драгутина Хедла, Богдана и Борисаве Вучковић суд је у овом делу у потпуности прихватио као истините и међусобно сагласне.

Током 1991. године у Осијеку је Бранимир Главаш, у то време секретар Секретаријата за народну одбрану, формирао јединицу која се колоквијално звала „Бранимирова осијечка бојна“ и која је била у оквиру Збора народне гарде који је био продужена рука полиције. Отац окривљеног Крунослава Фехира је у то време близак са Бранимиром Главашом па је 12.06.1991.године окривљеног Крунослава Фехира, са адресе на којој је живео, одвео у зграду Секретаријата Народне одбране где је окривљени постао припадник „Бранимирове осјечке бојне“, а одвео га је и у зграду Основне школе „Иван Горан Ковачић, која је у то време поред зграде СНО и економске школе била штићени објекат. Бранимирова осјечка бојна је током времена мењала свој назив, тако да се на крају звала 160. бригада и окривљени је био припадник исте све до 31.07.1992. године. Осим окривљеног, његовог оца Јосипа Фехира и Бранимира Главаша, који је и формирао јединицу, чланови јединице су били и Звонко Биљуш, Ратко Жувела, Зоран Брекало, Бранко Закањи, Тихомир Шипош, Дамир Лончарић, Зденко Лончарић, Данијел Лончарић, али је било и других јер је људи на дневном нивоу долазили и одлазили тако да је у јединици било 30-60 људи при чему су чланови јединице били смештени на више локација у граду.

Док је био припадник јединице окривљени Фехир Крунослав био је наоружан пиштољем и малокалибарском пушком „Винчестер“.

У то време у Осијеку је владало хаотично стање, чланови јединице „Бранимирова осијечка бојна“ одузимали су покретну и непокретну имовину, чистили

су град од српског становништва. Блокадни пунктови су били постављени на излазима из града, а међу становништвом је владала атмосфера страха.

Дана 31.08.1991. године, у време када је окривљени Крунослав Фехир био припадник јединице, у просторије које су се налазиле поред Секретаријата народне одбране-гараже доведени су цивили српске националности, најпре Чедомир Вучковић а потом и Ђорђе Петковић. Њих су припадници јединице закључали у тим гаражама, и током дала мучили, могло је да се чује како из тих гаража допире звук тупих удараца, а Чедомир Вучковић је натеран од стране припадника јединице да пије сумпорну киселину из акумулатора који се у гаражи налазио. Чедомир Вучковић је у неком тренутку успео да провали врата од гараже где је био затворен и изашао напоље и кренуо да бежи. Крунослав Фехир који се ту критичном приликом налазио на стражи га је видео и повикао за њим да стане, али како је Вучковић наставио да бежи окривљени је испалио два хица у ваздух, Вучковић је наставио да бежи па је неко од других припадника јединице пуцао у њега и ранио га из којих разлога је Вучковић пао на земљу. Вучковић је касније преминуо, његова жена је преузела тело са патологије и сахранила га.

Наведене чињенице суд је утврдио на основу одбране окривљеног Крунослава Фехира, који је признао да је припадник Бранимирове осијечке бојне, која је током времена више пута мењала назив те се на крају звала 160. бригада, постао 12.06.1991. године и да је припадник био све до 31.07.1992. године, да је јединицу формирао Бранимир Главаш и да се јединица се бавила протеривањем српског становништва, одузимањем покретних и непокретних ствари као и да су припадници јединице затворили Чедомира Вучковића и и Ђорђа Петковића у гаражама поред зграде Секретаријата за народну одбрану, као и да је Чедомир Вучковић био мучен у тим гаражама, да су га натерали да пије сумпорну киселину те да када је успео да провали врата од гараже и када је кренуо да бежи, да су у њега пуцали припадници јединице и да је касније преминуо, као и да су припадници јединице поред њега, његовог оца Јосипа Фехира и Бранимира Главаша који је јединицу основао припадници између осталих који су долазили и одлазили били и Звонко Биљуш, Ратко Жувела, Зоран Брекало, Бранко Закањи, Тихомир Шипош, Дамир Лончарић, Зденко Лончарић, Данијел Лончарић, те да је јединица имала 30-60 припадника, као и да је он као припадник јединице био наоружан пиштољем и малокалибарском пушком „Винчестер"; на основу исказа сведока Драгутина Хедла који наводи да у јесен 1991. године када су кренуле ратне операције да је за Србе било тешко и опасно по живот да остану у Осијеку, да је у то време у Осијеку постојао Збор народне гарде који је био продужена рука полиције, а у оквиру њега је постојала посебна јединица коју су колоквијално звали „Бранимирова осијечка бојна", да је међу грађанима владала атмосфера страха и да није сигуран да ли су припадници Бранимирове осијечке бојне или Збора народне гарде у црним униформама марширали градом како би показали да су спремни за одбрану Осијека, као и да га је једног дана контактирао окривљени Крунослав Фехир и у разговору испричао да је био присутан на лицу места када је Чедомир Вучковић убијен и да му је тада показао фотографије на којима је Крунослав Фехир био обучен у тамноплаву или црну униформу, да је имао панцирну кошуљу шлем и да је носио пушку, да му је показао слику свог оца, и да је сведок на фотографијама приметио да је окривљени у војном смислу био боље опремљен од осталих припадника Збора Народне гарде те је остављао утиска да је припадао кругу људи који су бранили, штитили или били припадници Бранимирове осијечке бојне, да

му је окривљени испричао како га је отац одвео у Бранимирову осијечку бојну и да је његов задатак био да чува просторије Секретаријата за народну одбрану, и да је био на стражи тог дана када су Чедомир Вучковић и Ђорђе Петковић доведени и да су затворени у гараже које су биле удаљене неких 15 метара од зграде Секретаријата за народну одбрану те да је цело поподне из тих гаража чуо крике тих људи које су испитивали припадници Бранимирове осијечке бојне, да је чуо да су их тамо тукли и да је видео да је Чедомир Вучковић приморан да пије сумпорну киселину из акумулатора који се налазио у гаражи, да је Вучковић у неком тренутку успео да провали врата од гараже и направио неколико корака, а да је окривљени како је имао наредбу да пуца ако се нешто такво догоди испалио неколико хитаца у правцу Вучковића, и који сведок је навео да за Чедомира Вучковића постоји налаз патолога у коме пише да је узрок Вучковићеве смрти тровање сумпорном киселином, а да ране које је задобио од пуцања нису биле смртоносне; исказа сведока Богдана Вучковића који наводи да су након избора 1990. године у Хрватској почеле да се дешавају промене које су се огледале у ограничавању права и положаја Срба, да су људи остајали без посла, да од одређеног тренутка из Осијека није могло да се изађе без посебне пропуснице коју је издавао искључиво Главаш, да је због тога он са сестром напустио Хрватску и отишао најпре у Мађарску, а потом у Београд, док су његови родитељи остали у Осијеку, да му је мајка 31.08.1991. године у телефонском разговору рекла да је његов отац-Чедомир Вучковић отишао из куће и да се још ивек није вратио, због чега је она отишла да га тражи, и да су након неколико дана сазнали да је тело његовог оца у болници на патологији те је мајка отишла преузела његово тело и сахранила га, као и исказа сведока Бориславе Вучковић која је навела да је по Осијеку било повремених пуцања, минирања аутомобила, да је српско становништво напуштало своје куће из разлога безбедности, да је њен отац –Чедомир Вучковић убијен и да га је мајка сахранила.

Наведене доказе-одбрану окривљеног у напред наведеном делу-у односу на чињенично стање, као и исказе сведока Драгутина Хедла, Богдана Вучковића и Бориславе Вучковић суд је у потпуности прихватио као јасне, убедљиве и међусобно сагласне (осим у делу у ком окривљени наводи да је пуцао у ваздух, док сведок Хедл наводи да му је окривљени рекао да је пуцао у правцу Вучковића, али је суд у овом делу прихватио одбрану окривљеног јер у контрадикторном поступку говори како се критични догађај одиграо док сведок Хедл у свом исказу износи посредна сазнања о ономе што је од окривљеног чуо), а исти су у сагласности и са писаним доказима-извештајем Министарства одбране, Војнобезбедносне агенције СП бр I/10504-2 од 12.06.2025.године (да је окривљени Крунослав Фехир био припадник 160.Осијечке бригаде Хрватске војске) као и записником о секцији број 409/91од 02.09.1991. године који се односи на Чедомира Вучковића (да је Чедомир Вучковић умро услед тровања сумпорном киселином али да је на његовом телу утврђено постојање прострелних рана трбушне стијенке и десне надлактице које су нанешене заживотно), а које доказе је суд у потпуности прихватио.

Пред Жупанијским судом у Загребу против Бранимира Главаша и Крунослава Фехира вођена је истрага због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва међутим наведена истрага против окривљеног Крунослава Фехира је обустављена решењем Жупанијског суда у Загребу од 21.07.2009. године, услед одустанка тужилаштва од даљег кривичног поступка окривљеног Крунослава Фехира због наведеног кривичног дела, а окривљени Крунослав Фехир је добио статус сведока у поступку који је настављен против Бранимира Главаша и који поступак још увек није правноснажно окончан. Наведене чињенице утврђене су на основу решења

Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 17.05.2006. године, поднеска Државног одвјетништва Републике Хрватске упућеног Жупанијском суду у Загребу бр. Кр I ДО - 445/07 од 30.06.2009. године, рјешења Жупанијског суда у Загребу Кио I РЗ 1/06 од 21.07.2009. године које доказе је суд у потпуности прихватио као истините и чију садржину нико није оспорио а наведене чињенице се утврђују и на основу одбране окривљеног Фехира дате пред јавним тужилаштвом за ратне злочине коју је суд у овом делу прихватио јер је иста у сагласности са напред наведеним писаним доказима.

У склопу напред наведеног чињеничног стања суд је ценио одбрану окривљеног који је у потпуности признао чињеничне наводе оптужбе (осим у делу који се односи на мучење и до смрти злостављање Ђорђа Петковића), али који је негирао свест и вољу да постане припадник групе и учествује у инкриминисаним радњама групе.

Наиме, окривљени у својој одбрани наводи и да је он када су кренули ратни сукоби желео да са својим друговима из одељења настави школовање, али да га је отац „присилно мимо моје воље“ (страна 7 транскрипта од 19.11.2025. године) односно „присилно без приволе, без свијести, без воље“ (страна 10 транскрипта од 19.11.2025. године) одвео и прикључио јединици „Бранимироца осијечка бојна“, да се он у јединици бавио само логистичким стварима по питању постројбе-са Дамиром Лончарићем бринуо о платама, о достави хране и пића пре него што постројба оде на прву линију (одбрана дата пред јавним тужиоцем за ратне злочине), односно да је био обичан војник и пружао искључиво логистичку подршку и повремено штићење штићених објеката (одбрана окривљеног дата на главном претресу), да он није имао никакве везе са неделима које је вршила Бранимирова осијечка бојна.

Међутим суд овакву одбрану окривљеног у делу који се односи на његову свест и вољу, како он то наводи, није прихватио јер налази да је иста усмерена на избегавање кривице, иста је нелогична и неживотна и контрадикторна сама себи при чему суд налази да окривљени исту покушава да прилагоди инкриминацији кривичног дела које му је оптужницом јавног тужилаштва за ратне злочине стављено на терет.

Наиме окривљени у претходном поступку наводи да је сврха јединице-БОБа „била у коначници ружна истина, град се чистио од српског становништва, претежно српског становништва“. Такође наводи да је „прве спознаје“ о томе имао након 10-15 дана боравка у јединици, да је улазио у сукобе са старешинама, рекао им да у таквим неделима не жели да учествује и противио се томе, што указује на чињеницу да је знао шта група ради, да је имао моћ запажања, расуђивања и изражавања воље, али је поред тога у јединици остао до 31.07.1992. године.

То потврђује и на главном претресу када наводи да је хтео да оде из јединице више пута јер је непосредно сазнао да се чине незаконите радње и недела по граду, а такође на главном претресу потврђује да се противио прогону српског сстановништва што значи да је имао свест о томе шта се дешава и могућност изражавања свог става.

Поред тога суд није поклонио веру одбрани окривљеног да није могао да напусти град, имајући у виду да је сам изјавио у својој одбрани да Осијек није могао напустити нико од пунолетних особа (што он није био у то време) при чему је суд нарочито ценио чињеницу да је окривљени у својој одбрани навео да је присилно одведен и прикључен јединици али да је остао како би дао свој допринос „домовинском рату“, дакле по оцени суда не зато што град није могао да напусти.

Осим тога суд није поклонио веру одбрани окривљеног датој у претходном поступку да се бавио само логистичком подршком јединице (ношењем хране и пића) јер је нелогично да у том случају буде наоружан и малокалибарском пушком и

пиштољем, при чему се из његове одбране утврђује да он не само да је носио оружје, већ да је имао и муницију за то оружје и био обучен да пуца из њега, односно био обучен за употребу ватреног оружја, јер сам наводи да када је Чедомир Вучковић кренуо да бежи да је он пуцао у ваздух како би га спречио у томе. Суд је ценио да је окривљени на главном претресу додао да се повремено осим логистичком подршком јединици бавио и штићењем заштићених објеката, а коју одбрану са главног претреса је суд и прихватио.

Приликом оцене овог дела одбране окривљеног суд је имао у виду године окривљеног у време када је био припадник Бранимирове осијечке бојне-односно да се јединици прикључио када је имао само 16 година и да је животно могуће да се оца плашио и није смео да му се супротстави, али када се ова чињеница доведе у везу са чињеницом да се окривљени без страха супростављао својим надређенима- улазио у сукобе са старешинама и више рангираним заповедницима у јединици (како то наводи на главном претресу), имајући у виду дисциплину која влада у свакој војној или полицијској јединици суд налази да је нелогично да се окривљени није супротставио и свом оцу и напустио јединицу, при чему је и сам окривљени такође у својој одбрани навео да је присилно одведен али да је остао како би дао свој допринос „домовинском рату".

По оцени суда нелогично је и да, како окривљени наводи, није био део БОБ групе која је радила нечасне радње, али налази да је окривљени био упознат са истима јер сам наводи да је о њиховим нечасним радњама сведочио у Републици Хрватској у поступку који се водио против Бранимира Главаша, као „крунски"сведок и у тој групи остао више од годину дана.

Дакле из свега напред наведеног произилази да је било и свести и воље окривљеног да буде део групе која је организована ради вршења инкриминисаних радњи.

Дакле, на основу свих изведених доказа суд је на несумњив начин утврдио да је окривљени Крунослав Фехир за време немеђународног оружаног сукоба на простору Републике Хрватске, која је била у саставу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, дана 12.06.1991. године, постао припадник групе тзв. „Бранимирова осијечка бојна – БОБ", коју је организовао Бранимир Главаш, тадашњи секретар Осијечког Секретаријата за народну одбрану, ради вршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва на подручју Осијека, и који је њоме командовао, да је припадник исте својом вољом био до 31.07.1992. године, да су поред њега припадници наведене групе били и Жувела Ратко, Фехир Јосип, Закањи Бранко, Шипош Тихомир, Лончарић Дамир, Лончарић Зденко, Лончарић Данијe, Брекало Зоран, Биљуш Звонко и друга НН лица (укупно њих шездесетак), и да му је било познато да је ова јединица је на подручју Осијека застрашивала, противправно лишавала слободе, затварала, мучила, злостављала, наносила телесне повреде и лишавала живота цивиле српске националности, међу којима су и два српска цивила Чедомира Вучковића и Ђорђа Петковића противправно лишена слободе, при чему је Чедомир Вучковић мучен и до смрти злостављан од стране припадника такозване „БОБ, те да је тиме окривљени тешко повредио правила међународног права из члана 3. став 1. тачка 1., алинеја а) у вези са чланом 147. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године („Службени лист ФНРЈ" бр.24/50), правила из члана 4. став 2. тачка а) и члана 13 Допунског Протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 12.08.1949. године („Службени лист СФРЈ" број 16/78 - међународни уговори).

Полазећи од бића кривичног дела које се окривљеном Криунославу Фехиру оптужницом Јавног тужилаштва за ратне злочине ставља не терет суд је најпре ценио да кривично дело из члана 372 став 1 Кривичног законика врши онај ко кршећи правила међународног права за време рата, оружаног сукоба или окупације нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, појединa цивилна лица или лица онеспособљена за борбу, или на припаднике или објекте хуманитарних организација или мировних мисија; напад без избора циља којима се погађа цивилно становништво или цивилни објекти који су под посебном заштитом међународног права; напад на војне циљеве за који се знало да ће проузроковати страдање цивилног становништва или наношење штете цивилним објектима које је у очигледној несразмери са очекиваним војним учинком да се према цивилном становништву врше телесне повреде, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, присилна стерилизација, узимање ткива или органа ради трансплантације или да се врше друге радње којима се нарушава здравље или наносе велике патње или нареди расељавање или пресељавање или присилно однародњавање или превођење у другу веру; присиљавање на трудноћу, проституцију или силовања; примењивање мера застрашивања и терора, узимање талаца, колективно кажњавање, противправна лишавања слободе и затварања; лишавање права на правилно и непристрасно суђење; проглашење права и радњи држављана непријатељске стране забрањеним, суспендованим или недопуштеним у судском поступку; присиљавање на службу у оружаним снагама непријатељске силе или у њеној обавештајној служби или администрацији; присиљавање на службу у оружаним снагама лица млађег од осамнаест година; присиљавање на принудни рад; изгладњавање становништва; противправно одузимање, присвајање или уништавање имовине у великим размерама које није оправдано војним потребама; узимање противправне и несразмерно велике контрибуције и реквизиције; смањење вредности домаћег новца или противправно издавање новца или ко изврши неко од наведених дела,

Под ратним злочином подразумевају се разни облици нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права и он представља тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права, како уговорног, тако и обичајног, а обавеза инкриминисања оваквих повреда предвиђена је пре свега Женевским конвенцијама од 12.08.1949. године и Допунским протоколима уз наведене конвенције. Одлуком Народне скупштине бивша ФНРЈ је 1950. године ратификовала све четири Женевске конвенције, а одредбе ових конвенција као и Допунских протокола, инкорпориране су у домаће законодавство.

Да би се радило о кривичном делу ратног злочина против цивилног становништва из члана 372 Кривичног законика а не о неком другом кривичном делу из ове главе кривичног закона, неопходно је да је у време и у месту извршења дела постојало стање рата или оружаног сукоба. У смислу одредаба међународног права сматра се да оружани сукоб постоји када се прибегава оружаној сили или постоји оружано насиље у дужем трајању између органа власти и организованих наоружаних група или између таквих група унутар државе. Неспорно је, како је већ наведено, да је на територији тадашње Републике Хрватске, која је формалноправно критичном приликом још била у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ) трајао оружани сукоб, те да је Бранимирова осијечка бојна, као

оружана формација на страни Републике Хрватске, на подручју Осијека застрашивала, противправно лишавала слободе, затварала, мучила, злостављала, наносила телесне повреде и лишавала живота цивиле српске националности, међу којима су и два српска цивила Чедомира Вучковића и Ђорђа Петковића противправно лишена слободе, при чему је Чедомир Вучковић мучен и до смрти злостављан од стране припадника такозване „БОБ".

Ценећи природу овог оружаног сукоба, који се водио између наоружаних формација на територији Републике Хрватске, по мишљењу суда, радило се о унутрашњем оружаном сукобу, имајући у виду да је у време избијања сукоба Република Хрватска била у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, који је био довољног обима и интензитета да би се могла применити правила међународног ратног права садржана у члану 3 Женевске конвенције поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) који се односи и на сукобе који немају међународни карактер и који обавезује сваку од страна у сукобу, да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од страна уговорница, примењује одредбе овог члана, као и правила Допунског пропокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II). Члан 3 је заједнички за све четири Женевске конвенције и применљив је на оружане сукобе уопште.

Кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 372 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), подразумева да је учинилац предузео барем једну од инкриминисаних радњи које су постављење у закону алтернативно, а уперене су против добара заштићених одредбама међународног уговорног права, као и обичајним правом, односно против живота, телесног интегритета оштећених, слободе, имовине и других основних права грађана. Осим тога, неопходно је и да се предузетим радњама крше правила међународног права. У конкретном случају, припадници групе Бранимирова осијечка бојна, кршили су одредбе Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (IV Женевска конвенција), и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 08.06.1977. године (Протокол II).

Тако је одредбом члана 3 став 1 тачка 1а Женевске конвенције о поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) од 12.08.1949. године, предвиђено да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољније дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било ком другом сличном мерилу и у том циљу забрањени су у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима, између осталог, повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакаћења, свирепости и мучења (тачка а), док је тачком ц наведеног става из члана 3 наведене конвенције забрањене су повреде личног достојанства, нарочито увредљиви и понижавајући поступци.

Чланом 147 Женевске конвенције о поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) од 12.08.1949. године предвиђено је да тешке повреде јесу повреде које обухватају једно од следећих дела, ако су она извршена против лица или добара које штити Конвенција: хотимично убиство, мучење или нечовечно поступање, подразумевајући ту и биолошке опите, намерно проузроковање великих патњи или наношење озбиљних повреда телу или здрављу, незаконита прогонства и пресељења, противзаконита затварања, присиљавање заштићеног лица да служи у оружаним снагама непријатељске Силе, или његово лишавање права да буде редовно и непристрасно суђено према одредбама ове конвенције, узимање талаца, уништавање и присвајање имовине које није оправдано војним потребама и које се врши у великом обиму на недопуштен и самовољан начин.

Чланом 4 став 1 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године) предвиђено да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани; да ће она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације и да је забрањено наређивати да не сме бити преживелих при чему је ставом 2а истог члана прописано да јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне.

На основу свега напред наведеног несумњиво је утврђено да је Бранимирова осијечка бојна застрашивала, противправно лишавала слободе, затварала, мучила, злостављала, наносила телесне повреде и лишавала живота цивиле српске националности, међу којима и два српска цивила Чедомира Вучковића и Ђорђа Петковића протиувправно лишила слободе, при чему је Чедомир Вучковић мучен и до смрти злостављан, а који нису учествовали у непријатељствима, и који у смислу наведених одредаба имају статус заштићених лица, а које радње представљају кршење правила међународног хуманитарног права.

Имајући у виду да су у конкретном случају Чедомир Вучковић и Ђорђе Петковић били српске националности, потом околности под којима је Бранимирова осијечка бојна предузимала радње, као и циљ ради ког је јединица основана-етничко чишћење града од српског становништва, суд налази да су за све предузете радње постојали су разлози етничке природе, који су управо у вези са оружаним сукобом који је у том периоду постојао на територији Републике Хрватске.

Чланом 375 став 1 Кривичног законика прописано је да кривично дело организовање и подстицање на извршење геноцида и ратних злочина врши онај ко се са другим договори да изврши неко од кривичних дела из чл. 370. до 374. овог законика, ставом 2 прописано је да кривично дело врши онај ко организује групу ради вршења кривичних дела из става 1. овог члана док је ставом 4 прописано да ово дело врши и онај ко постане припадник групе из става 2. овог члана.

Групу у смислу члана 112 тачка 22 Кривичног законика представља најмање три лица повезаних ради трајног или повременог вршења кривичних дела а која не мора да има дефинисане улоге својих чланова, континуитет чланства или развијену структуру.

Полазећи од напред наведених законских норми током поступка несумњиво је утврђено да је окривљени постао припадник групе која је бројала више од 3 лица и која је имала за циљ вршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва јер је несумњиво утврђено да је Бранимир Главаш, тадашњи секретар Осијечког секретаријата за народну одбрану током 1991. године, а пре 16.06.1991. године основао јединицу Бранимирова осијечка бојна, којом је командовао а која је за циљ имала протеривање српског становништва из Осијека, да је јединица бројала шездесетак чланова и да су припадници исте били између осталих Жувела Ратко, Фехир Јосип, Закањи Бранко, Шипош Тихомир, Лончарић Дамир, Лончарић Зденко, Лончарић Данијe, Брекало Зоран, Биљуш Звонко и да је јединица ради реализације циља због ког је основана застрашивала, противправно лишавала слободе, затварала, мучила, злостављала, наносила телесне повреде и лишавала живота цивиле српске националности, те да су међу противправно лишеним слободе били и Чедомир Вучковић и Ђорђе Петковић као и да је Чедомир Вучковић мучен и до смрти злостављан од стране припадника такозване „БОБ“. Током поступка несумњиво је утврђено и да је окривљени Крунослав Фехир припадник јединице Бранимирова осијечка бојна постао 16.06.1991. године и био њен припадник све до 31.07.1992. године, да је у оквиру јединице радио на логистици али и на чувању штићених објеката па је тако несумњиво између осталог био и на стражи када су Чедомир Вучковић и Ђорђе Петковић, који су били противправно лишени слободе, доведени и затворени у гаражу која се налазили поред Секретаријата за народну одбрану, те да је чувао стражу док су други припадници јединице у гаражи мучили Чедомира Вучковића и терали га да пије киселину из акумулатора који се тамо налазио, те да је био и на стражи када је Чедомир Вучковић провалио врата од гараже и почео да бежи из ког разлога је окривљени испалио 2 хица у ваздух како би га уплашио и спречио у томе.

Правно квалификујући утврђено чињенично стање, суд је нашао да се у радњама окривљеног стичу сва субјективна и објективна обележја извршења кривичног дела организовање и подстицање на извршење геноцида и ратних злочина из члана 375 став 4 у вези става 2 и 1 КЗ. Суд је ценио да се у међувремену од извршења дела па до доношења пресуде закон променио више пута па је нашао да је сада важећи Кривични законик најблажи по учиниоца. Наиме и сада важећи Кривични законик и кривични законик који је важио у време извршења кривичног дела као посебни минимум за ово кривично дело прописују казну затвора у трајању од 1 године, али за разлику од закона који је важио у време извршења кривичног дела који не прописује посебни максимум казне (у ком случају би се на то кривично дело примењивао општи максимум који је тада био прописан у трајању од 15 година) сада важећи Кривични законик предвиђа посебни максимум за ово кривично дело у трајању од 8 година што у конкретном случају по окривљеног представља блажи закон због чега га је је суд и применио. У вези са наведеним, а не дирајући идентитет оптужбе, суд је у изреци пресуде изменио чињенични опис уподобљавајући га правној квалификацији дела за које је окривљени оглашен кривим те је у том смислу навео члан сада важећег Кривичног законика који прописује кривично дело ратни злочин против цивилног становништва.

Одбрана окривљеног је током поступка истицала да је против окривљеног правноснажно обустављен поступак који је вођен у Републици Хрватској за исти чињенично правни опис радњи које му се и у овом поступку стављају на терет, да се ради о res iudicata те да треба донети пресуду којом се оптужба одбија. Суд је ценио овакве наводе одбране окривљеног па је нашао да чињеничноправни опис радњи кривичног дела за које је вођена истрага против окривљеног пред Жупанијским судом у Загребу, која је правноснажно обустављена услед одустанка тужиоца од даљег кривичног гоњења окривљеног, није исти као чињеничноправни опис радњи кривичног дела које се окривљеном у овом поступку ставља на терет. Наиме, по оцени суда пред Жупанијским судом у Загребу против окривљеног је вођена истрага да је основано сумњив да је дана 31.08.1991. године извршио тачно описане радње-да је као припадник 1. бојне осијечких бранитеља чувао стражу када су припадници бојне осијечких бранитеља привели Чедомира Вучковића и Ђорђа Петковића, да је затим заједно са Зораном Брекалом и непознатим припадницима цели дан ударао рукама и ногама као и деловима оружја Вучковића и Петковића те да је у вечерњим сатима заједно са Зораном Брекалом источио киселину из акумулатора и натерао Чедомира Вучковића да то попије, и да је након што је Вучковић због јаких болова узрокованих киселином провалио врата на гаражи и изашао у двориште према њему испалио неколико хитаца из пушке „Винчестер“ од којих су Вучковића два погодила у трбух и руку и задала му прострелну рану трбуха и прострелну рану десне подлактице али је смрт Вучковића наступила од тровања сумпорном киселином док је предмет овог поступка припадништво јединици Бранимирова осијечка бојна, која је вршила ратне злочине над цивилним становништвом у Осијеку (тако што је застрашивала, противправно лишавала слободе, затварала, мучила, злостављала, наносила телесне повреде и лишавала живота цивиле српске националности, међу којима су и два српска цивила Чедомира Вучковића и Ђорђа Петковића противправно лишена слободе, читав дан мучена и до смрти злостављана од стране припадника такозване „БОБ“), у периоду од 12.06.1991. године до 31.07.1992. године, а не предузимање конкретних ради за које вођен поступак у Републици Хрватској, те се по оцени суда не ради о res iudicata. Дакле у овом кривичном поступку-поступку који се води по оптужници јавног тужилаштва за ратне злочине Републике Србије окривљеном је стављен на терет дужи временски период инкриминације, и само припадност јединици која је вршила ратне злочине на територији Републике Хрватске, а не ad hoc радња за коју је вођена истрага против окривљеног Крунослава Фехира пред надлежним судом у Републици Хрватској, и које радње се у овом кривичном поступку окривљеном Крунославу Фехиру оптужницом непосредно не стављају на терет, као конкретном извршиоцу.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а ценећи психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу, суд налази да је окривљени кривично дело извршио са директним умишљајем, окривљени био свестан свог дела и хтео је његово извршење то јест био је свестан да је припадник јединице-групе организоване ради вршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва на подручју Осијека, чији је циљ био вршење инкриминисаних радњи, а што је и хтео. У прилог оваквом становишту суда говори и и чињеница да је окривљени у својој одбрани датој пред јавним тужилаштвом за ратне злочине навео да је он остао у јединици како би дао свој допринос „домовинском рату“, при чему је он у јединици остао више од годину дана иако је знао да припадници јединице врше како он то сам каже „недела“ по граду,(а ближи разлози о томе су дати у претходном делу образложења ове пресуде на странама 19 и 20) а како урачунљивост окривљеног ничим није доведена у питање, што

се утврђује управо из целисходности радњи које је предузео, суд налази да у пуној мери стоји његова кривица те га је за наведено кривично дело огласио кривим и изрекао казну.

Приликом одлучивања о врсти и висини казне суд је ценио све околности из чл. 54 Кривичног законика, од значаја да казна буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена, па је као олакшавајуће околности ценио да је у време извршења кривичног дела био старије малолетно лице- када је постао припадник јединице имао је тек нешто више од 16 година, затим чињеницу да је окривљени скоро у потпуности признао чињеничне наводе оптужбе (о чему је било речи у претходном делу образложења пресуде), да је као сведок у Републици Хрватској сведочио против осталих припадника Бранимирова осијечка бојна (а која чињеница није била спорна током овог кривичног поступка), као и здравствено стање окривљеног који има цисту на мозгу, а што произилази из медицинске документације у списима предмета, док отежавајуће околности није нашао. Ценећи напред наведене олакшавајуће околности, у одсуству отежавајућих, суд налази да исте својим збиром значајем и квалитетом представљају особито олакшавајуће околности и нашао да има места ублажавању казне и примени одредби члана 56 и 57 Кривичног законика те је окривљеног Крунослава Фехира осудио на казну затвора у трајању од 6 месеци налазећи да ће се изреченом казном затвора у односу на окривљеног постићи сврха кажњавања у смислу чл. 42 КЗ СРЈ односно да би се утицало на окривљеног али и на друге да не чине кривична дела и да ће се изреченом казном на прави начин изразити друштвена осуда за кривично дело и утицати на јачање морала и обавезу поштовања закона.

На основу члана 63 КЗ суд је је окривљеном Крунославу Фехиру у изречену казну затвора урачунао време које је окривљени провео у притвору и то од 15.06.2025. године, када је лишен слободе, па до 10.12.2025. године, када му је притвор укинут.

На основу члана 258 став 4 ЗКП суд је оштећене Вучковић Богдана и Вучковић Бориславу ради остварења имовинскоправног захтева упутио на парницу обзиром да подаци кривичног поступка нису пружали поуздан основ ни за делимично ни за потпуно пресуђење.

На основу члана 261, 262 и 264 став 4 ЗКП окривљени Крунослав Фехир ослобођен је дужности плаћања трошкова кривичног поступка а имајући у виду да је окривљени пензионер чије је здравствено стање у значајној мери нарушено те би по налажењу суда обавезивањем окривљеног на плаћање трошкова кривичног поступка могло бити доведено у питање издржавање окривљеног као и лица која је дужан да издржава.

Суд је у оквиру својих законских овлашћења делимично изменио чињеничне наводе оптужнице јер је нашао да је из свих изведених доказа утврђено да је припадник јединице био Ратко Жувела, а не Ратко Жволаја како је то у оптужници јавног тужилаштва за ратне злочине наведено, налазећи да тиме не дира у идентитет оптужног акта.

Суд је из диспозитива пресуде изоставио чињеничне наводе у односу на Ђорђа Петковића-да је мучен и до смрти злостављан од стране припадника „БОБ“ налазећи да

исти нису доказани и нису од значаја за инкриминацију, не дирајући при томе у идентитет оптужног акта.

Суд је ценио и остале изведене доказе али налази да исти нису од значаја за другачију одлуку суда па их стога није ближе образлагао.

Записничар
Слађана Баца

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Владимир Дуруз

СУДИЈА-ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
ЗА ВЕРНОСТ ПРЕПИСА ПОТВРЂУЈЕ
Управитељка одсека судске писарнице

РЕПУБЛИКА СРБИЈА ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ IV БЕОГРАД

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:
Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана, од дана пријема писаног отправка пресуде, Апелационом суду у Београду а преко овог суда.

